

κλωθῶ, καὶ ὅτε μὲν πλήττει δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ θωράκιον. ὡσεὶ θέλων νὰ τὸ συντρίψῃ, ὅτε δὲ χειρονομεῖ παραπρόωρα καὶ προκύπτει ὡσεὶ θέλων νὰ ῥιφθῆ μετὰ τῆς φράσεώς του ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ ν' ἀποπνίξῃ ἰδίᾳ χειρὶ τὸν Φορτοῦ ἢ τὸν Κασσανιάκ, ἐν μέσῳ δὲ τῆς διηγουμένης ταύτης καὶ βιαίας κινήσεως ἀντηχεῖ ἀδιαλείπτως ἡ βροντώδης φωνή του».

— Ἐν ἔτει 1862 ὁ Γαμβέτας ὡς ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τοῦ δικηγόρου Λωριέ, ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνησμενίζετο δὲ διηγούμενος μέχρις ἐσχάτων τὰς ἀναμνήσεις τοῦ εὐθύμου ἐκείνου ταξειδίου. Μίαν ἡμέραν ἐπεσεκέφθη μετὰ τοῦ Λωριέ καὶ τινῶν πασσάδων τουρκικόν τι δικαστήριον, ὃ δὲ Καδῆς πρὸς τιμὴν τῶν ξένων νομομαθῶν παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἐκδώσωσι τὴν ἀπόφασιν. Ἐπρόκειτο περὶ μικρᾶς χρηματικῆς ἔριδος, ὃ δὲ Γαμβέτας κατεδίκασε μὲν τὸν κατηγορούμενον ν' ἀποτίσῃ τὸ ζητούμενον παρ' αὐτοῦ ποσόν, συγχρόνως ὅμως ἐνεχειρίσεν αὐτῷ τὰ χρήματα. Καὶ πρὸ τοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξειδίου καὶ μετ' αὐτὸ ὁ Γαμβέτας ἦν ἐπιστήθιος τοῦ Λωριέ, διὰ παντὸς δὲ μέσου διετρόνου τὴν πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνην. Μίαν ἡμέραν οἱ δύο φίλοι περιεφέροντο εἰς δημόσιόν τινα περίπατον, ὅτε ὁ Ἰουδαῖος τραπεζίτης Μιρῆς, ἔχων ἀφορμὰς παραπόνου κατὰ τοῦ Λωριέ, ἀπηύθυνεν αὐτῷ ὑβριστικὴν τινα λέξιν. Καὶ ὁ μὲν Λωριέ προσεποικήθη ὅτι δὲν ἤκουσεν. Ἄλλ' ὁ Γαμβέτας ὤρμησεν, ἤρπασεν ἐκ τοῦ τραχήλου τὸν μικρόσωμον Ἰουδαῖον καὶ ἔδειρεν αὐτὸν ἀνηλεῶς. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες παρεμβάντες μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσιν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀνύχων του. Βραδύτερον ὁ Μιρῆς διηγούμενος τὴν σκηνὴν ἔλεγε· «Τί νὰ κάμω ἀφοῦ ὁ Λωριέ ἔφερε μαζὶ τοῦ ξύνα γίγαντα». Μετὰ τὸν πόλεμον, καὶ ὁ Λωριέ, προστασία τοῦ Γαμβέτα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον, καὶ ὅτε δὲ βραδύτερον ἠνώθη μετὰ τῶν μοναρχικῶν, δὲν ἀπρηνήθη τὸν ἀτομικὸν φίλον. Ὁ Λωριέ ἐξέφαινε συνωμοσίας ὑπὲρ τῆς Παλινορθώσεως τοῦ Ἐρρίκου Ε', ὃ δὲ Γαμβέτας ἐματαίου τὰ σχέδια ταῦτα. Οὐχ ἤττον οἱ δύο φίλοι ἐγευματίζον ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος ὁμοῦ. Νῦν κοιμῶνται καὶ οἱ δύο εἰς τὸν τάφον.

— Ἐν γένει ἐπιστεύετο ὅτι ὁ Γαμβέτας δὲν εἶδεν οὐδέποτε τὸν Βίσμαρκ. Ἀλλὰ Γερμανὸς τις ἀνταποκριτῆς βεβαίως ὅτι ὅτε πρὸ διετίας τοσοῦτος ἐγένετο λόγος περὶ μυστικῆς συναντήσεως τῶν δύο πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἤκουσε τὸν Γαμβέταν λέγοντα πρὸς φίλους· «Πράγματι, συνηντήθη ἅπαξ μετὰ τοῦ Βίσμαρκ καὶ θα σᾶς εἶπω πῶς Ἐγὼ ἤμην ἔτι ἀφανῆς νεανίας, ἐκεῖνος δὲ ἤδη περιώνυμος πολιτικὸς ἀνὴρ. Ἡ Ἐκθεσις τοῦ 1867 εἶχε φέρεῖ εἰς Παρισίους τὸν βασιλέα τῆς Πρωσσίας καὶ τὸν πρωθυπουργὸν του. Μίαν ἑσπέραν, μετὰ τὸ θεατρὸν, ἐκαθήμην μεθ' ἐνὸς φίλου ἐνώπιον ζυθοπωλείου, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Μελοδρά-

ματος. Ὁ καύσων ἦτον ἀφόρητος, ἡ δὲ συρροὴ τοῦ πλήθους τόση, ὥστε μετὰ κόπου εἶχον εὐρεῖ μίαν τράπεζαν, ὅπως θέσω τὸ ποτήριον τοῦ ζύθου μου. Ἀλλ' ὁμιλῶν, εἶχον λησμονήσει τὸν ζύθον, ὅτε δ' ἐνεθυμήθη αὐτὸν, δὲν τὸν εὗρον πλέον. Ὁ φίλος μου μοὶ εἶπε τότε μειδιῶν· «Ὁ ζύθος σου ἔπαθεν ὅ,τι τὸ Ἄννοβερρον!» Συγχρόνως δύο κύριοι, καθήμενοι ἐγγὺς ἡμῶν, ἠγέρθησαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν. Ὁ εἷς ἦτον πελώριος, ὃ δ' ἄλλος μικρόσωμος καὶ ἀσθενικός. «Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος, μοὶ εἶπεν ὁ φίλος, εἶνε ὁ Βίσμαρκ, κατὰ λάθος ὁ δ' ἐκένωσε τὸ ποτήριόν σου.» Ὅτε ἀνέφερα τὸ Ἄννοβερρον, ἐνόησεν ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα καὶ ἀπεμακρύνθη. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη καὶ τελευταία μου συνάντησις μετὰ τοῦ Βίσμαρκ.

— Κατ' ἀρχὴν ὁ Γαμβέτας δὲν ἐδέχετο παράσημα. Ἐρωτηθεὶς ἐν τινι τῶν περιοδιῶν του εἰς τὰς ἐπαρχίας «ποῦ ἦσαν τὰ παρασημά του», ἀπήντησεν· Ἄἔγω αὐτὸς δὲν ἔχω, εἶμαι ὅμως ἐξ ἐκείνων οἵτινες τὰ διανέμουςιν εἰς τοὺς βουλομένους».

ΜΥΘΟΣ

Κελώνη καὶ Ἀετός.

•Θά με μάθης, Ἀετέ μου,
νὰ πετῶ κ' ἐγώ;

Ἔλεγεν ὀκνὴ Κελώνη
πρὸς τὸν Ἀετόν.

— Νά σε μάθω ἄλλ' εἰπέ μου
πῶς, χωρὶς πτερὰ
θὰ πετάξῃς; Ἐ! Κελώνη,
εἶνε δυνατόν;

— Εἶνε μὲ τοὺς ὄνυχάς σου
θὰ μ' ἀρπάξῃς,
καὶ θ' ἀνοίξῃς τὰ πτερὰ σου
νὰ πετάξῃς.

— Κ' ἔπειτα, καλὴ Κελώνη;

— Θά μ' ἀφήσῃς, κ' ἐγὼ μόνη..

— Θὰ πετάξῃς μιᾶ χαρᾶ'

ἀλλὰ πῶς; χωρὶς πτερὰ;

— Πῶς χωρὶς μὲ τὰ πτερὰ σου.

— Μί, Κελώνη μου, στοχάσου
ὅτι τὰ πτερὰ τὰ ξένα
εἶνε ὄνειρα χαμένα.

Ἔχεις ἰδικά σου; πέτα,
εἰ δὲ μή... — ὦ! ἀφῆσέ τα
καὶ εἰπέ μου, πρὸς Θεοῦ!
θὰ με μάθης, ναὶ ἢ οὐ;

Καλὲ βλέπετε μωρίαν

καὶ ἐπιμονήν;

Ἐν ᾧ μόλις μ' ἀγωνίαν

ἔρπει κατὰ γῆς,

ἐπιμένει νὰ πετάξῃ,

ἄς μὴ ἔχη καὶ πτερὰ!

Ἐὰν γνῶμην δὲν ἀλλάξῃ

θὰ τὴν πάθῃ μιᾶ χαρᾶ!

Ἄλλ' ἐκείνην δὲν τὴν μέλει,
μόνον νὰ πετάξῃ θέλει.

«Αἴ, λοιπόν, Κελώνη, στάσου
ἀφ' οὗ θέλεις, ἐτοιμάσου»

εἶπε, καὶ τὰς πτέρυγας τοῦ
τὰς τινάσσει δυνατά,
καὶ εὐθὺς ἔς τοὺς ὄνυχάς του
τὴν ἀρπάζει καὶ πετᾷ.

Ἄναθαίνου, ἀναθαίνου,
καὶ ἔς τὰ σύννεφα ἐμβαίνου.
Τόσον ὕψος τὴν τρομάζει,
«Στάσου, Ἄετέ μου, κράζει,
ν' ἀναπνεύσω μιά στιγμή...
— Ὅποτε εἶν' ὥρα ἴπέ μου
νὰ σ' ἀφήσω... — Ἄετέ μου,
μὴ μ' ἀφήσης! μὴ μὴ μὴ!

• Ἄετέ, συγχώρησέ με
καὶ ἔς τὴν γῆν καταΐδασέ με,
ἔπταισα, τόμολογῶ...
Τί ἀνόητη ἐγώ,
ἔς τὰς φρονίμους συμβουλὰς σου
νὰ μὴ θέλω νὰ πεισθῶ! . .
νὰ χαρῆς τὰς πτέρυγας σου
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ!»

— Εὐγέ σου, Χελώνη, κράζει
ὁ Ἄετος συγκινηθεὶς,
καὶ τὸν δρόμον του ἀλλάζει
καὶ πετᾷ ἔς τὴν γῆν εὐθὺς
εἰς τὸ χῶμα τὴν ἀφίνει
καὶ μ' ὄρμιν πετᾷ, ἐν ᾧ
λέγει ἔνδακρος ἐκεῖνη,
«Ἄετέ, σ' εὐγνωμονῶ».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν συναναστροφῇ παρὰ τῷ κ. Π*.

Ὁ οἰκοδεσπότης διανέμων τὰ μικρὰ δίπυρα
κατὰ τὸ τέτον διδίδει εἷς τινα κομψοποιημένην κυ-
ριαν διπλάσιον ποσόν. Ἡ κυρία προσδοκῶσα κο-
λακευτικόν τινα ἔπαινον, ἐρωτᾷ τὸν οἰκοδεσπό-
την διατί μόνον εἰς αὐτὴν ἔδωκε διπλάσιον πο-
σόν διπύρων.

— Διότι ἔχετε διπλάσιον τῶν ἄλλων στόμα,
κυρία μου! . .

*
**

Ἡ κυρία Σ**, δύστροπος καὶ φίλερις πάντοτε,
ἔλεγε προχθὲς πρὸς τὸν σύζυγόν της : «Οὐφ, καὶ
μένε, τί φόρεμα μοῦ ἤπηρες. Πάντοτε διαλέγεις
τὸ χειρότερον πράγμα».

— Ἐχεις δίκαιο, Σοφία, γιατί ἀπὸ ἴσένα ἐ-
πρωτόκανα τὴν ἀρχή.

*
**

Παρὰ τῇ κυρίᾳ Δ**.

Ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς νεαρὸν ἀξιωματικόν :
— Καλὲ δὲν ἐντρέπεσθε σεῖς, ἀξιωματικὸς,
καὶ νὰ θερμαίνεσθε τόσῳ ἔς τὴ φωτιά, ἐνῶ δὲν
εἶνε δὰ καὶ τόσο κρύο ;

— Ἡμεῖς οἱ ἀξιωματικοὶ, κυρία μου, εἴμεθα
ἄνθρωποι τοῦ πυρός. Πρέπει νὰ συνηθίσωμε τὴ
φωτιά.

*
**

Προχθὲς ἐπαίτης ἠκολούθει τὸν πλούσιον Σ*
ζητῶν ἐλεημοσύνην. Ὁ πλούσιος ἐπροχώρει ἀδι-
αφορῶν.

— Ἄφεντικὸ, λέγει ἐπὶ τέλους δὲπαίτης, θὰ
μὲ κἀνης νὰ κάμω πράμα ποὺ δὲν τό'καμα ποτὲ
ἔς τὴ ζωὴ μου.

Ὁ Σ* στρέφεται καὶ τῷ δίδει ὀλίγα λεπτὰ,
συγχρόνως δὲ τὸν ἐρωτᾷ τί ἐσκόπει νὰ πράξη.

— Νὰ δουλέψω, ἀπαντᾷ ὁ ἐπαίτης.

*
**

Ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν :

— Γιατί ἐδάγκωσεν ὁ Ἀδάμ τὸ μῆλον, Ἰω-
άννη ;

— Δὲν εἶχαν βῆγῃ ἀκόμα τότε τὰ μαχαίρια,
κὺρ δάσκαλε.

*
**

Δικαστής. — Καὶ πῶς ἐτόλμησες, κατηγο-
ρούμενε, νὰ εἰπῆς ψευδὲς ὄνομα εἰς τὰ ὄργανα
τῆς ἀστυνομίας ;

Κατηγορούμενος. — Μὲ συγχωρεῖς, κὺρ δικα-
στή τῆ στιγμῆ ποὺ μὲ πιάσανε εἶχα ξεχάσει
κι' αὐτὸ τὸ δικό μου ὄνομα ἀπ'τὴ σύγχυσι. Γιὰ
νὰ μὴν ἀργοποροῦν λοιπὸν ὁ κόσμος, εἶπα ὅ,τι
μοῦρθε 'κείνη τῆ στιγμῆ ἔς τὸ νοῦ !

*
**

Χωρικὸς ὡς μάρτυς πρὸ τοῦ δικαστηρίου.

— Τὸ πρᾶμα εἶνε ἔτσι, κὺρ δικασταί. Ὁ Δη-
μήτρης ὕβρισεν ἄσχημα τὸν κὺρ Θωμᾶ. Ὁ κὺρ
Θωμᾶς τότε ἄρπαξεν ἓνα χονδρὸ ξύλο καὶ τὸ σή-
κωσε γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν κὺρ Δημήτρη. Ἄν τὸν
κτύπησε ὅμως ἢ ὄχι, δὲ ἔξρω, γιατί'κείν'τῆ στιγ-
μῆ ἤπῃρα μιά πρέζα ταμπάκο.

— Καὶ δὲν ἄκουσες τὸ ξύλο ποὺ ἔπεφτε, δὲν
εἶδες πῶς καὶ ἔσπασε μάλιστα ;

— Ὅχι, κὺρ δικασταί, γιατί ὕστερ' ἀπ' τὴ
πρέζα ἄρχιστε τὸ φτάονισμα, καὶ ποὺ νὰ ἔς τὰ
λέω, δὲν εἶχε τελειωμὸ. Δὲ μπόρεσα νὰ ἴδῶ τί-
ποτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε εἰλικρινεῖς κατακρίνοντες
τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναικῶν ἂν αἱ γυναῖκες
παρητοῦντο αὐτῆς, πρῶτοι αὐτοὶ θὰ τὰς ἐκέτευον
νὰ ἐπαναλάβωσι τοὺς φιλαρέσκους τρόπους των
—τόσον ὁ ἔρωσ θὰ τοῖς ἐφαίνετο ἀνοούσιος.

Θάρρος, ἔχε πάντοτε θάρρος! οὐδεμίαν ἀρετὴν ἄ-
νευ αὐτοῦ. Θάρρος ἵνα νικήσῃ τὴν φιλαυτίαν σου
καὶ καταστῆς εὐεργετικὸς εἰς τοὺς ἄλλους. Θάρ-
ρος ἵνα νικήσῃ τὴν ἀπάθειάν σου καὶ προοδεύ-
σῃ ἐν τῇ δόξῃ τῆς ἐπιστήμης. Θάρρος ἵνα ὑπερα-